

Sygn. akt I NO 44/21

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z odwołania W. M.
od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 11 stycznia 2019 r.
w przedmiocie odmowy ponownego rozpatrzenia sprawy z odwołania od zmiany
podziału czynności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 3 listopada 2021 r.,
zażalenia W. M. na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2019 r.,
sygn. akt I NKRS 1/21,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 6 września 2019 r., I NO 130/19 Sąd Najwyższy odrzucił wniosek W. M. o wyłączenie od orzekania w sprawie z odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z Nr [...] z dnia 11 stycznia 2019 r. w przedmiocie odmowy ponownego rozpatrzenia sprawy z odwołania od zmiany podziału czynności sędziów Sądu Najwyższego powołanych na podstawie ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. 2018, poz. 5).

W. M. wniósł zażalenie na powyższe postanowienie, zaskarżając je w całości. Odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia. Odwołujący podniósł zarzut naruszenia art. 379 k.p.c. poprzez wydanie orzeczenia przez skład sądu niezgodny z przepisami prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jako oczywiście niedopuszczalne podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tj. 2021, poz. 269) do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020, poz. 1575, 1578 i 2320 oraz z 2021, poz. 11; dalej k.p.c.) o skardze kasacyjnej. Przepisu art. 87¹ tej ustawy nie stosuje się. W myśl art. 394¹ § 1, § 1¹ i § 2 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a także na orzeczenie uchylające przez sąd drugiej instancji wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania zaś w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, także na postanowienia sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, poza postanowieniami, o których mowa w art. 398¹ k.p.c. oraz postanowieniami wydanymi w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji.

Nie ulega zatem wątpliwości, że środek ten nie przysługuje od orzeczenia Sądu Najwyższego, bowiem nie jest on sądem drugiej instancji. Innymi słowy nie można skutecznie składać zażaleń na postanowienie Sądu Najwyższego wydane - tak jak w tej sprawie - w przedmiocie wyłączenia sędziów od orzekania w sprawie, brak zaś szczególnej regulacji prawnej, która pozwalałaby na zmianę takiego postanowienia w trybie postępowania zażaleniowego.

Dodatkowo zaznaczyć należy, że zasada dwuinstancyjności postępowania przewiduje prawo do zaskarżenia wyłącznie orzeczeń wydanych w pierwszej instancji (tak F. Zedler, *Zagadnienia instancyjności postępowania cywilnego* [w:] Z. Banaszczyk (red.), *Prace z prawa prywatnego. Księga pamiątkowa ku czci Sędziego Janusza Pietrzykowskiego*, Warszawa 2000, s. 381 i n.). Nie obejmuje ona nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Tymczasem odwołania od uchwały KRS nie są rozpatrywane przez Sąd Najwyższy ani w pierwszej instancji, ani też w ogóle w ramach kontroli instancyjnej. O instancyjności postępowania

nie przesądza bowiem fakt orzekania przez sąd w danej sprawie po raz pierwszy, lecz systemowe usytuowanie danego organu władzy sądowniczej (zob. wyrok TK z dnia 12 stycznia 2010 r., SK 2/09; P. Grzegorzczuk, K. Weitz, *Komentarz do art. 78 [w:] Komentarz do Konstytucji...*, s. 1790). Sąd Najwyższy jest jedynym organem władzy sądowniczej uprawnionym do orzekania w sprawie, a kontrola sprawowana przez Sąd Najwyższy ma charakter szczególny, uregulowany w ustawie o KRS, w której do postępowania przed Sądem Najwyższym odpowiednio stosuje się przepisy k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 listopada 2020 r., I NO 89/20).

Trybunał Konstytucyjny postanowieniem z dnia 28 stycznia 2020 r. sygn. akt Kpt 1/20 (M.P.2020.103), uznał za niedopuszczalne stosowanie art. 379 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.) w rozumieniu przyjętym w uchwale składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/2020). Zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Wobec powyższego zażalenie Odwołującego się, jako pozbawione podstaw prawnych, nie podlega rozpoznaniu merytorycznemu.

Reasumując, zażalenie W. M., jako niedopuszczalne podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. k.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz. U. 2021, poz. 269).